

Sygn. akt IV CZ 48/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. E. K.
przy uczestnictwie M. E. K. i in.,
o stwierdzenie nabycia spadku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2013 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania M. E. K.
na postanowienie Sądu Okręgowego w R.
z dnia 18 lutego 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Uczestniczka postępowania zaskarżyła zażaleniem, skierowanym do Sądu Apelacyjnego, za pośrednictwem Sądu Okręgowego, postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 29 listopada 2012 r. odrzucające jej apelację w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku.

Zażalenie to odrzucił Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 18 lutego 2013 r. wydanym na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Uznał zażalenie za niedopuszczalne, wobec skierowania go przez adwokata do niewłaściwego Sądu, ponieważ Sądem właściwym do jego rozpoznania nie był Sąd Apelacyjny, ale Sąd Najwyższy na podstawie art. 13 § 2 k.p.c.

Ostatnio wymienione postanowienie Sądu Okręgowego odrzucające zażalenie zaskarżyła uczestniczka postępowania zażaleniem skierowanym do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Okręgowego, wnosząc o uchylenie tego postanowienia i rozpoznanie jej zażalenia na postanowienie z dnia 29 listopada 2012 r. odrzucające jej apelację. Żaląca przyznała, że dopuściła się oczywistej pomyłki wnosząc poprzednie zażalenie do niewłaściwego Sądu, co jednak nie powinno skutkować jego odrzuceniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie do Sądu Najwyższego jest dopuszczalne na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c., ponieważ zostało wniesione w sprawie kasacyjnej na postanowienie Sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie.

W judykaturze istniała rozbieżność stanowisk w kwestii możliwości odrzucenia zażalenia skierowanego do niewłaściwego Sądu przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Rozbieżność ta poskutkowała przekazaniem przez zwykły skład Sądu Najwyższego postanowieniem z dnia 20 września 2012 r. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia składowi powiększonemu Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów podjął w dniu 15 maja 2013 r. (sygn. akt III CZP 91/12) uchwałę tej treści, że sąd niewłaściwy, do którego

skierowano zażalenie, przekazuje je do rozpoznania Sądowi właściwemu (art. 200 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 397 § 2 k.p.c.).

Skład orzekający w niniejszej sprawie podziela to rozstrzygnięcie, uznając, że art. 200 § 1 k.p.c. stosuje się odpowiednio do sytuacji, w której środek odwoławczy został skierowany do sądu niewłaściwego do jego rozpoznania. Sąd, do którego zażalenie to wniesiono i który wydał zaskarżone postanowienie, po wykonaniu wymaganych czynności w postępowaniu międzyinstancyjnym, powinien więc przedstawić to zażalenie Sądowi Apelacyjnemu do którego skierował je skarżący, a tenże Sąd Apelacyjny - jeżeli stwierdzi swą niewłaściwość - przekaże je do rozpoznania sądowi właściwemu, ponieważ z mocy art. 200 § 1 k.p.c. podstawę przekazania sprawy, decyzją procesową wydaną tylko w formie postanowienia, stanowi stwierdzenie przez sąd swej niewłaściwości.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uwzględnił zażalenie i orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.